

[Aksel Larsen.]

shallplanen ville betyde, ville Amerikas Forenede Stater tvinge Danmark ind i en militæralliance, og det skete jo også. Så et vist medansvar for det har desværre disse to partier også.

Vi er her ved ondets rod, for Marshallplan og Atlantpagt betyder et kvælertag om vor udenrigspolitik og dermed om hele vor økonomi. Jeg må erindre om, at i Marshallplanen og i overenskomsten om økonomisk samarbejde mellem Danmark og Amerikas Forenede Stater står der udtrykkeligt, at Danmark forpligter sig til at rette sig efter alt, hvad der står i den af den amerikanske kongres vedtagne lov, *Economical Cooperation Act*, som både den foregående og den nuværende regering stadigvæk har nægtet at tilstille det danske folketing ordlyden af, men som man naturligvis kan skaffe sig, hvis man har interesse for det.

Der står endvidere i denne Marshalloverenskomst, som er vedtaget her i rigsdagen mod kommunisternes stemmer, at Danmark yderligere forpligter sig til at rette sig efter alle senere love, som måtte blive vedtaget i De Forenede Staters kongres. En af dem er *Battleloven*, som opstiller 17 forskellige varegrupper med flere hundrede varenumre, og under påskud af at disse varer er krigsvigtige, forbydes det bl. a. Danmark at eksportere til Østeuropa. Selv damebadedragter er efter *Battleloven* krigsvigtige. Ja, men det vil jo sige, at man lader en fremmed magt dirigere Danmarks udenrigshandel, og det har været i høj grad medvirkende, det har været hovedårsagen til den økonomiske forværring af Danmarks situation og de valutavanskeligheder, man har brugt som påskud til at pålægge befolkningen større byrder i form af stigende priser, stigende skatter, tvungen opsparing, og hvad dertil hører.

Værrer er det blevet efter Danmarks tiltrædelse af Atlantpagten, om hvilken man ganske vist dengang — akkurat for 4 år siden — sagde, at den pålagde os ingen som helst forpligtelser, vi ville selv være fuldkommen herre over, hvor store militærforanstaltninger vi ville foretage, og hvor store vore udgifter til militærforanstaltninger skulle være. Det har jo imidlertid siden da vist sig, at denne uafhængighed var nøjagtig lige så stor som vor uafhængighed under Marshallplanen. Hver gang der kom et direktiv eller en henstilling eller et ønske,

eller hver gang man anede et ønske fra Amerikas Forenede Staters side, var regeringen og rigsdagsflertallet her parat til at opfylde det.

Derfor står vi med en så fantastisk oprustningsbyrde. Derfor står vi med så kolossale militærudgifter, formentlig på over 3 mill. kr. om dagen, og det er jo indlysende, at alt dette skal bidrage til at svække landet økonomisk og til at sænke befolkningens levestandard. Tag sådan noget som rentefoden. Danmark har den højeste rentefod i Europa, det har det ærede medlem hr. Hans Hedtoft sagt på et af sine møder i provinsen, jeg tror i Stubbekøbing. Jeg har ikke undersøgt, om påstanden er rigtig, men jeg er villig til at tro, den er rigtig. Danmark har i hvert fald en meget høj rentefod. Men hvem er skyld i det? Ja, direkte vil man måske sige at det er nationalbanken, på grund af diskontoforhøjelsen. Men nationalbanken handler jo ikke uafhængigt og selvstændigt; den kan ikke forhøje diskontoen uden tilladelse fra den kongelige bankkommissær og regeringen. Hvornår blev diskontosatsen forhøjet? Det skete den 4. juli 1950, hvor diskontoen blev sat op fra $3\frac{1}{2}$ til $4\frac{1}{2}$ pct., og vi fik en ny forhøjelse den 2. november 1950, hvor den blev sat op fra $4\frac{1}{2}$ til 5 pct. Diskontoforhøjelsen på 1 pct. skete under regeringen Hedtoft; diskontoforhøjelsen på $\frac{1}{2}$ pct. skete tre dage efter, at vi havde fået den nuværende regering. Hvorvidt det var forberedt af den foregående regering, er jeg ude af stand til at afgøre; men det kan det ærede medlem hr. H. C. Hansen og den højtærede finansminister sikkert let finde ud af at besvare. Under alle omstændigheder er det jo et stærkt stykke, at det ærede medlem hr. Hans Hedtoft rejser land og rige rundt og angriber regeringen for den høje rentefod, når rentefodens forhøjelse for alvor blev indledt, medens det ærede medlem var statsminister, og når det alt sammen er en kontinuerlig politik som følge af Danmarks tilslutning til Marshallplan og Atlantpagt.

Det er indlysende, at når det kniber med valutaen, når der lægges hindringer i vejen for vor eksport, og når militærudgifterne skal stige så fantastisk, bliver pengene knappe herhjemme, og så har pengenes pris tilbøjelighed til at stige på den måde, at rentefoden stiger med den følge, at der yderligere bliver arbejdsløshed, vanskeligheder for boligbyggeriet, hindringer for erhvervs-